

L'encís de la masia

Molts trobaran ridículs els meus mots, els quals voldran expressar tot el que m'agrada viure a pagès.

Segurament que ells preferirien el viure agitat de la ciutat, on tothom corre esverat per a no fer tard a l'oficina, al taller o allà on sigui

Jo, en canvi, prefereixo el viure tranquil de pagès on només se sent el dring de les campanetes de les vaques o bé el galop d'algun cavall. A la masia tothom viu tranquil sense pensar en anar al cinema, al ball o a qualsevol lloc de divertiment.

Voleu un divertiment més bonic, que l'anar a llegir dessota un pi, on hom respira l'aire pur de la montanya, perfumat per les flors del prat? I sentir tothora el murmur de l'aigua cristal·lina quan salta per sobre les pedres del torrent?

Cap al tard l'espectacle de la Naturalesa és quan em captiva més, sobretot quan el sol s'amaga darrera les montanyes i els pastors recullen els ramats de les prades veïnes on han estat pasturant tota la tarda allà on l'herba és fresca i gemada.

¡Si veièssiu que bonics que són els matins, quan a poc de llevar-nos obrim la finestra de la cambra i respirem l'aire pur del matí, refrescat per la rosada que ha caigut a la nit!

A pagès és on podem admirar més bé les bel·leses de la Naturalesa, on es veu més bé la mà de Déu i on l'artista practica el seu art.

No dubto que si tots aquests que viuen a la ciutat i que fan tants escarafalls de la vida pagsívola, visquessin uns quants dies a una d'aquestes masies on tot respira vida, benestar i goig, quedarien atrets per tots aquests encisos de la vida camperola, i donarien raó a les meves pobres paraules. Penseu-hi bé en tot el que us he exposat i si algun dia teniu la sort d'estatjar-vos en una d'aquestes masies emplaçades en un bell indret de la nostra aimada Catalunya, gaudireu d'emocions jamai sentides en la vida agitada de la ciutat.

Mercè MATEU
(13 anys)

Capvespral

En l'innocència verge del sentir
Juga l'infant.
Resta sol, com parat davant del cel,
Cerca l'inconegut, cerca l'anhel.

Els seus ulls van darrera el papalló,
O es queden encisats
Davant la rosa que floreix.
El sol al bell jardí.
No es sent de l'aire un bleix

Ell té l'encant serè que fa somniar
I en tot resta poruc i embadalit.
Expressa en sa dolcesa
El despertar primer de l'infantesa

Ell no sap res d'oratges
No sap de l'odi humà i de les passions
Llanceu-se a la palestra com les feres
Que el camp de la victòria ja és obert.

SUTIS ESSUZO

Assaig literari

Neixia el dia tot saturat de bellesa i encant, musicat pels cants d'ocells matiners, que, lliscant per la nau infinita de l'espai, tot adalint-se del plaer que els brindava la Natura, anaven pregonant als moradors de la serralada, que l'hora que fa virtuosos tots els homes, era arribada.

El remoreig de plantes i fulles, confidenciant-se mutuament, semblava l'eco de les carícies que la brisa els hi ofrendava, carícies tendres com el regalim d'aigua de la fonteta, que desgranaven aquells records dolçíssims que l'amor els havia afrendat, anys enrera.

En mig de tot aquell sentit blavenc de la mare Terra, una casa pairal s'hi aixecava, guardant tota recelosa bells i tendres records, fruit de la sana llavor de dos cors que es comprenien i s'estimaven.

Foren els dos enamorats, avui ja vellets, i que, embolcallats per la tebior de la llar i dels fills sovint i melangiosament es contemplen, els qui en aquells temps en què la joventut portava per penyora el símbol de l'optimisme, recorregueren incansablement en llarga romeria tota l'encontrada. Cercaven el lloc apetecible on poder fundar el niu dels seus amors, per tal de poder aspirar el suau perfum de llurs sentiments.

Rodejats de tots els éssers que havien de conviure amb ells, amics de la mare Natura que els somreïa, edificaren el casal tan estimat, paradís que havia d'ésser de les seves ànimes conjuntes, escampant per tots els indrets de la serralada la dolça pau i amor que en els moradors d'aquells contorns tothora havia existit.

J. GARRIGA I GARRIGA.

AMMM

ARXIU MUNICIPAL DE MALGRAT DE MAR

Maren y. 1/1/1934. Pàgina 3